

Arrest

nr. 64 948 van 15 juli 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 6 juli 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 juni 2011.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 14 juli 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 juli 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN, loco advocaat B. CROSIERS, en van attaché E. MAES, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker die volgens zijn verklaringen België binnenkwam op 3 april 2003, verklaart er zich op 4 april 2003 een eerste maal vluchteling.

1.2. Op 21 december 2005 werd een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen die op 30 november 2009 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werd bevestigd.

1.3. Verzoeker die volgens zijn verklaringen in juli 2009 naar Irak terugkeerde kwam op 10 oktober 2010 het Rijk opnieuw binnen en diende op 17 mei 2011 een tweede asielaanvraag in.

1.4. Op 22 juni 2011 werd een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Deze beslissing werd per drager op 22 juni 2011 aan verzoeker betekend.

Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Irakese nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit ar-Rumaytha. U bent sjiit van Arabische origine en verklaarde zich een eerste keer vluchteling in België op 4 april 2003. Op 21 december 2005 werd uw asielaanvraag door het Commissariaat-generaal geweigerd. Op 30 november 2009 verwierp de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen uw beroep hiertegen middels arrest 35136.

In juli 2009 zou u in een vrachtwagen op illegale wijze uit België zijn teruggereisd naar Irak, waar u in Bagdad zou zijn gaan wonen. U zou in de wijk al Hurriya al Ula gewoond hebben van juli 2009 tot november/december 2009 en vervolgens in de wijk al Alawi van november/december 2009 tot februari 2010. Op 10 juli 2009 bent u voor het Iraaks leger beginnen te werken als soldaat (jundi) in 'liwa 3 firqa 11'. U hebt een maand opleiding gevolgd in het oude ministerie van Defensie in Bab al Mo'adham. Daarna patrouilleerde u als mobiele eenheid; u sloot plaatsen af waar aanslagen gebeurd waren, u begeleidde en beschermde functionarissen en u ging andere eenheden bijstaan als er gevechten waren uitgebroken tussen hen en terroristen of milities. Na een militaire actie tegen terroristen van het Mehdi leger in al Hurriya ontving u in december 2010 een dreigbrief die u en uw familie met de dood bedreigde. U ging met deze brief naar het bureau van het Mehdi leger in al Hurriya al Ula, waar de verantwoordelijke u twee weken gaf om uw Belgische vrouw en uw zoon terug te laten keren naar België op voorwaarde dat u ontslag zou nemen uit het Iraaks leger en u zich zou aansluiten bij het Mehdi leger. U hebt uw echtgenote en kind naar België doen gaan en u bent zelf naar al Alawi verhuisd. In januari 2010 werd u gedurende tien dagen ontvoerd. Nadat uw moeder 60 miljoen dinar losgeld heeft betaald, bent u vrijgelaten in Sa'doun in Bagdad. U ging naar ar-Rumaytha, waar u twee dagen verbleef vooraleer naar Syrië te vertrekken. Eind februari 2010 vertrok u naar Syrië, waar u verbleef tot begin augustus 2010. Dan keerde u terug naar Bagdad omdat u uw paspoort verloren was en Irakezen slechts zes maanden in Syrië mogen verblijven. In Bagdad vroeg u een nieuw paspoort aan, waarna u gedurende twee of drie dagen naar uw familie in ar-Rumaytha ging. U keerde terug naar Bagdad om uw paspoort op te halen en boekte een vlucht naar Turkije. Op 28 september 2010 vloog u van Bagdad naar Istanbul en van daar zette u uw weg per vrachtwagen verder tot in België, waar u op 5 november 2010 werd gearresteerd. Na twee mislukte pogingen tot repatriëring naar Irak, vroeg u asiel aan op 17 mei 2011.

Ter staving van uw asielrelaas legt u de volgende documenten voor: een kopie van uw paspoort dd. 01/08/2010 te Bagdad, een kopie van uw identiteitskaart dd. 10/06/2009 te ar-Rumaytha, een kopie van de sis-kaart van uw echtgenote X een kopie van uw legerkaart dd.10/07/2009, een kopie van de dreigbrief, een kopie van een attest van vertaling van uw huwelijksakte dd. 12 april 2010 te Damascus.

U werd in België aangehouden in februari 2006 en in september 2006 wegens het toebrengen van slagen en verwondingen. Op 18 oktober 2006 werd u veroordeeld tot tien maanden gevangenschap. Op 5 november 2010 werd u gearresteerd wegens het toebrengen van slagen en verwondingen.

B. Motivering

Dient te worden opgemerkt dat u er niet in geslaagd bent een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u pas op 17 mei 2011 (zes maanden na uw arrestatie) asiel heeft aangevraagd. Toen u hiermee geconfronteerd werd, verklaarde u dat u al sinds uw vertrek uit Irak besloten had asiel aan te vragen in België, maar dat u schrik had terug in de gevangenis te belanden omdat u tijdens uw voorwaardelijke vrijlating het Belgisch grondgebied verlaten had (CGVS p. 28). Dit verklaart echter nog steeds niet waarom u na uw arrestatie van november 2010 tot 17 mei 2011 gewacht hebt om asiel aan te vragen. Rekening houdend met de vaststelling dat u pas na zeven maanden verblijf in België besloot asiel aan te vragen dienen ernstige vragen te worden gesteld betreffende uw nood aan bescherming.

Verder dient te worden vastgesteld dat zich incoherenties bevinden in uw verklaringen over de duur van uw verblijf in Irak. Uit volgende elementen blijkt dat er ernstige twijfels dienen geformuleerd te worden betreffende uw bewering recentelijk gedurende een lange periode in Bagdad te hebben gewoond. U verklaarde tijdens uw interview bij het Commissariaat-generaal (CGVS) dat u van juli 2009 tot eind februari 2010 en van begin augustus tot eind september 2010 in Irak verbleven bent (zie hoorverslag CGVS p. 3-4, 5-6). Toen u evenwel gevraagd werd waar u het laatste Suikerfeest vierde, antwoordde u eerst dat u niet weet wanneer dit feest zich afspeelt en daarna zegt u dat u zich in de gevangenis in Antwerpen bevond (CGVS p. 2-3). Dit is opmerkelijk: indien we de chronologie van uw asielrelaas aanhouden zou u dit feest (op 10 september 2010) in Irak hebben meegemaakt. Zelfs indien u het Suikerfeest niet actief zou hebben meegevierd, kan verwacht worden dat u zich zou herinneren of u dit in Irak dan wel de Antwerpse gevangenis zou hebben beleefd. Het is eveneens opmerkelijk dat u niets gehoord hebt over de executie van Ali Hassan al Majid op 25 januari 2010, toen u volgens

uw verklaringen in Irak verbleef en u bovendien zelfs diens executie in 2008 situeert (CGVS p. 28). Aangezien deze persoon algemeen gekend is in Irak als neef van Saddam Hussein en minister van Defensie tijdens diens regime en er zelfs aanslagen in Bagdad gepleegd zijn op de dag van zijn executie (waarvan gesuggereerd werd dat deze naar aanleiding van die executie waren - zie landeninformatie), kan verwacht worden dat u zich dit zou herinneren. Bovendien kan van iemand die beweert vrij lang in Irak verbleven te zijn in 2009-2010 verwacht worden dat die de huidige Iraakse geldbiljetten kent. U daarentegen kent noch alle denominaties van de biljetten, noch hun kleur (CGVS p.9). Dat u zich werkelijk een lange periode in Irak heeft opgehouden in de voorbije twee jaar dient dan ook betwijfeld te worden.

Uit uw verklaringen blijkt dat de door u aangehaalde problemen in Irak en uw actuele vrees bij een eventuele terugkeer verband houden met uw functie bij het Iraakse leger. Er dient echter te worden opgemerkt dat u geenszins aannemelijk maakt dat u effectief deze functie uitgeoefend hebt. Dit roept meteen twijfels op bij uw concrete vluchtrelaas, dat immers een gevolg zou zijn van uw functie. Zo moet worden opgemerkt dat uw kennis van Bagdad uiterst fragmentarisch is. Dit is zeer opmerkelijk voor iemand die beweert een actieve functie te hebben gehad binnen Bagdad en het Iraakse leger. U verklaarde dat u in al Hurriya al Ula en in al Alawi te Bagdad gewoond hebt, maar wanneer u gevraagd werd om de weg tussen deze twee woonplaatsen te beschrijven (welke wijken, gebouwen, pleinen, bruggen, moskees, benzinestations u tegenkwam), antwoordde u eerst ontwijkend door te zeggen dat u in Hurriya in de buurt van het bureau van het Mehdi leger en de elektriciteitsdienst woonde en dat u op het Adan-plein de bus nam naar al Alawi. Vervolgens stelde u slechts dat de bus via Zawrastraat reed tot het ministerie van Buitenlandse Zaken en u daar afstapte aan het busstation Garage al Alawi (CGVS p. 7). Het kan verwacht worden dat u meer concrete gegevens zou kunnen aanbrengen. Het is bovendien zeer merkwaardig dat u als soldaat in het Iraaks leger de militaire luchthaven en legerbasis van Muthanna niet hebt opgemerkt, hoewel die zich uitstrekt direct naast de weg die u nam (zie landeninformatie).

Toen u gevraagd werd welke wijken rond al Hurriya liggen, antwoordde u dat dit al Hurriya al Ula, al Hurriya al Thaniya en al Hurriya al Thalitha zijn en dat de hele buurt behoort tot Kadhimiya (CGVS p.7). Wanneer u tweemaal opnieuw de vraag gesteld werd, verwees u eerst naar het Adan-plein en de Dabbash-brug, en zei u dan dat alle wijken tot Karkh of Russafa behoren en het gebied Kadhimiya heet (CGVS p.7), wat nog altijd geen antwoord op de vraag is. Op de vraag welke wijken rond al Alawi liggen, beperkte u zich tot het antwoord Zawra, het ministerie van Buitenlandse Zaken en Salhiya (CGVS p.8). Ook dit is erg beperkt.

Toen u bovendien gevraagd werd welke wijken tot het Karkh-gedeelte van Bagdad behoren, kon u hier niet op antwoorden (CGVS p.8). Dit is uitermate merkwaardig. Toen u gevraagd werd of de wijken waar u gewoond hebt tot Karkh dan wel Russafa behoren, antwoordde u eerst dat al Alawi tot Karkh behoort en al Hurriya tot Kadhimiya (CGVS p.8). Op de vraag of al Hurriya dan tot Karkh of Russafa behoorde, antwoordde u dat al Hurriya tot Karkh behoorde en dat al Alawi tot Russafa behoorde (CGVS p.8), waarmee u uzelf tegensprak. Ook dit mag erg verbazen.

Ook uw kennis van de sjiitische en soennietische wijken in Bagdad vertoont grote lacunes. U verklaarde correct dat al Thawra, al Hurriya, Kadhimiya sjiitische wijken zijn en dat ook in al Alawi en Karrada een sjiitische meerderheid woont, en gaf Ghazaliya, Mansur en Amiriya als soennietische wijken. Echter, ook Dora wordt door u als een sjiitische wijk benoemd en alle andere wijken zijn volgens uw verklaring gemengde wijken (CGVS p.8), hetgeen niet strookt met informatie beschikbaar op het Commissariaat-generaal (zie landeninformatie). Van iemand die zegt bij het Iraakse leger te zijn geweest en die deel zou hebben genomen aan tal van operaties in Bagdad kan verwacht worden dat hij een accurate schets kan geven van het huidige etnische lappendeken in de Iraakse hoofdstad.

Gevraagd naar bruggen over de Tigris in de buurt van al Alawi antwoordde u dat er veel bruggen zijn in Bagdad, dat er drie of vier bruggen zich dichtbij al Alawi bevonden, dat die bruggen (de bruggen in de buurt van al Alawi) geen namen hebben, dat u niet weet naar welke wijk die bruggen van al Alawi leiden, maar dat u wel de A'ima brug kent die Adhamiya en Kadhimiya verbindt (CGVS p.10). Dat u de bruggen in de buurt van al Alawi niet kent is des te merkwaardiger omdat u dagelijks gedurende meerdere maanden vanuit al Hurriya al Ula over al Alawi, of vanuit al Alawi zelf over één van die bruggen naar uw werk in Bab al Mo'adham zou gereden zijn met de bus (CGVS p.15). Toen u verder gevraagd werd naar details over de weg tussen al Hurriya al Ula en Bab al Mo'adham en tussen al Alawi en Bab al Mo'adham bleef u opnieuw zeer vaag; u antwoordde enkel dat Bab al Mo'adham dichtbij Adhamiya ligt aan de andere kant van de rivier (CGVS p.15). Toen u de mogelijkheid gegeven werd om de weg te tekenen, tekende u een uitermate summier plan (zie bijlage). Bovendien situeert u het hoofdkwartier van uw legereenheid in het oude ministerie van Defensie in Bab al Mo'adham (CGVS p.12). De op het Commissariaat-generaal aanwezige informatie geeft u opnieuw ongelijk (zie landeninformatie). Op de vraag of u onderweg belangrijke gebouwen, bruggen, moskeeën of scholen tegenkwam, antwoordde u slechts dat er in Bab al Mo'adham een postkantoor is en het oude ministerie van Defensie (CGVS

p.15). Het is ongeloofwaardig dat u, die volgens uw verklaringen als militair van een mobiele eenheid dagelijks in Bagdad patrouilleerde (CGVS p. 20), zo'n grote lacunes in uw geografische kennis van Bagdad vertoont. Toen u hiermee geconfronteerd werd, antwoordde u ontwijkend dat u al vier jaar in Antwerpen woonde en daar enkel het centrum en de Groenplaats kende (CGVS p. 20). Bovendien legde u vage en incoherente verklaringen af over de plaatsen waar u patrouilleerde. Terwijl u eerst verklaarde verspreid in Bagdad te hebben gepatrouilleerd (CGVS p. 19), verklaarde u daarna dat u vooral binnen Bab al Mo'adham patrouilleerde en soms daarbuiten ging (CGVS p. 19). U kon echter niet antwoorden op de vraag naar waar buiten Bab al Mo'adham u dan wel ging (CGVS p. 19). Ook wanneer u later gevraagd werd naar opvallende gebouwen, pleinen, markten, moskeeën of scholen binnen Bab al Mo'adham, kon u slechts opnieuw het postkantoor noemen, gebouwen uit het Saddamtijdperk zonder specificatie, en Nadi Dubbat (officiersclub) (CGVS p. 20).

Eveneens kon u slechts vage verklaringen afleggen omtrent de aanwezigheid van Amerikaanse troepen in Bagdad. U verklaarde dat er overal in Bagdad Amerikaanse basissen te zien zijn, maar toen u gevraagd werd naar hun namen en hun lokalisatie in Bagdad, kon u geen namen geven en verklaarde u slechts dat er één basis in Khadra (Groene Zone) is nabij al Alawi, dat je een basis tegenkomt als je van Dora komt, en dat er buiten Bagdad ook heel veel basissen zijn (CGVS p.8). Als militair in het Iraaks leger kan van u verwacht worden dat uw kennis van Amerikaanse militaire basissen uitgebreider is en u zich niet zou moeten beperken tot dergelijke vage en algemene antwoorden.

Verder blijkt ook uw kennis van het Iraaks leger zeer onvolledig te zijn. U slaagt er niet in de algemene structuur van het Iraaks leger te geven; buiten firqa en liwa gaf u geen andere opdelingen van het Iraaks leger (CGVS p. 13). Toen u gevraagd werd of er speciale liwa's zijn, antwoordde u liwa al asad (leeuw), liwa adh dhib (wolf) en liwa al 'aqrab (schorpioen), maar slaagde u er niet de plaats waar zij gestationeerd zijn te geven, noch de speciale taken die deze liwa's uitvoeren te omschrijven (CGVS p. 13-14). Ook de rangen van het Iraaks leger gaf u onvolledig (zie landeninformatie): u vermeldde slechts 7 van de 16 rangen correct (CGVS p. 14). U bent zelfs niet in staat de rang en naam van de officier verantwoordelijk voor uw eigen liwa te geven (CGVS p. 14). Bovendien verklaarde u dat wanneer u aankwam aan het hoofdkwartier in Bab al Mo'adham, u gewoon kon binnengaan (CGVS p. 16). Het is hoogst onwaarschijnlijk dat in de huidige Iraakse context, waar leden en locaties van het veiligheidsapparaat belangrijke doelwitten vormen voor milities en terroristische groeperingen, er geen enkele controle zou gebeuren van personen die een legerhoofdkwartier betreden. Uw verklaring dat u daar bekend was (CGVS p. 16), is geenszins afdoende.

Voorts legde u vage en incoherente verklaringen af met betrekking tot de inhoud van uw functie bij het leger. U verklaarde gezamenlijke opdrachten uit te voeren, maar u was niet in staat te antwoorden op de vraag met welke eenheden u deze gezamenlijke opdrachten dan wel uitvoerde (CGVS p. 16). U verklaarde een vijftiental à twintigtal keer plaatsen afgesloten te hebben waar aanslagen gebeurd waren (CGVS p. 16). Toch kon u geen aanslagen concreet situeren in de tijd (CGVS p. 17) en kon u slechts het Adan plein, het rekruteringscentrum van het leger in Bab al Mo'adham en Salhiya als concrete plaats van die aanslagen geven (CGVS p. 17). U verklaarde viermaal een belangrijke functionaris te hebben moeten begeleiden en beschermen (CGVS p. 17-18). Toch slaagt u er niet in te antwoorden op de vragen wie u dan moest begeleiden en beschermen of hoe de motorcade van lijfwachten, politie en leger georganiseerd is (CGVS p. 17-18). Uw uitleg, namelijk dat u een gewoon soldaat bent en u enkel opdrachten moet uitvoeren en dat u achter het konvooi van die belangrijke persoon rijdt (CGVS p. 17), is geen voldoende verklaring hiervoor, zeker gelet op het feit dat u éénmaal zo'n persoon zelfs naar uw eigen hoofdkwartier hebt begeleid en dat die daar officieren van uw legerhoofdkwartier heeft ontmoet (CGVS p. 18). Over de acties die u ondernam tegen terroristen legde u eveneens tegenstrijdige verklaringen af. U verklaarde dat u tijdens patrouilles soms plots beschoten werd door terroristen, dat u die per ongeluk vond tijdens patrouilles en dat u niet gericht naar terroristen ging om actie te ondernemen (CGVS p. 19). Later tijdens het interview ontkende u dat u wel eens beschoten werd tijdens een patrouille (CGVS p. 22-23) en verklaarde u dat u andere eenheden ging ondersteunen wanneer zij aangevallen werden (CGVS p. 23). Ook verklaarde u dat u een keer het bevel heeft gekregen naar gebieden te gaan waar terroristen van het Mehdi leger zich bevonden om hen aan te vallen (CGVS p. 21); dit is een actie waarbij u gericht naar terroristen ging om tegen hen te vechten en dus tegenstrijdig met uw eerdere verklaring.

Wat betreft uw kennis over huidige milities en terroristische groeperingen actief in Bagdad dient tevens te worden vastgesteld dat deze uitermate beperkt is. Als antwoord op de vraag welke terroristische groeperingen momenteel actief zijn in Bagdad, antwoordde u enkel het Mehdi leger, Jama'at Islamiya, Thawrat al Ishrin en Sayf ad Din (CGVS p. 20). Toen u gevraagd werd of u er nog andere kent, ontweek u de vraag en vertelde u over het Amerikaanse en Iraakse leger als doelwit van het Mehdi leger (CGVS p. 21). Wat betreft de locatie waar de terroristische groeperingen zich vooral bevinden in Bagdad, verklaarde u tweemaal dat Latifiya, buiten Bagdad, een bolwerk van terroristen is (CGVS p. 8, 21). Dit was evenwel vooral het geval in de periode 2005-2007 (zie landeninformatie), toen u zich niet in

Irak bevond. Op de vraag waar in Bagdad het Mehdi leger machtsbastions heeft, kon u niet antwoorden buiten de algemene stelling dat ze overal bureaus hebben (CGVS p.8). Gevraagd naar de huidige kopstukken, komt u niet verder dan de naam Muqtada as Sadr (CGVS p.9). Aangezien u verklaarde dat acties ondernemen tegen terroristische groeperingen deel uitmaakte van uw takenpakket (CGVS p. 17), is het zeer opmerkelijk dat uw kennis over deze groeperingen zo beperkt is. Evenzo verklaarde u tegen het Mehdi leger te hebben moeten optreden (CGVS p. 21) en is uw gebrekkige kennis ongeloofwaardig, des te meer omdat u verklaarde dat het Mehdi leger de organisatie is die u bedreigt en ontvoerd heeft (CGVS p. 23-24, 25-26).

Voor wat betreft de door u neergelegde documenten in verband met uw problemen, met name een kopie van de dreigbrief en een kopie van uw legerkaart dd. 10/07/2009, dient te worden gesteld dat zij de geloofwaardigheid van uw verklaringen niet herstellen. Om enige bewijskracht te hebben, dienen de door u voorgelegde documenten te worden ondersteund door consistente en geloofwaardige verklaringen, hetgeen in casu echter niet het geval is.

De overige door u neergelegde documenten, met name een kopie van uw paspoort dd. 01/08/2010 te Bagdad, een kopie van uw identiteitskaart dd. 10/06/2009 te ar-Rumaytha, een kopie van de sis-kaart van uw echtgenote X en een kopie van een attest van vertaling van uw huwelijksakte dd. 12 april 2010 te Damascus, zijn niet van die aard dat ze bovenstaande appreciatie in positieve zin kunnen ombuigen. Ze bevestigen enkel uw nationaliteit, uw afkomst uit ar-Rumaytha en uw huwelijk met X, dewelke hier niet ter discussie staan.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus op individuele gronden, kan een Iraakse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit Centraal-Irak krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken. De subsidiaire beschermingsstatus wordt bijgevolg niet aan elke Irakees toegekend.

Uit grondige en uitgebreide research en op basis van een analyse van de beschikbare en geraadpleegde bronnen en literatuur door CEDOCA blijkt enerzijds dat de algemene veiligheidssituatie voor burgers in Irak sinds 2008 opmerkelijk is verbeterd en anderzijds dat deze veiligheidssituatie regionaal erg verschillend is (zie bijgevoegde SRB's "De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak", dd. 17 mei 2011 en "De actuele veiligheidssituatie in Zuid-Irak" dd. 20 december 2010).

De algemene veiligheidssituatie in Irak is verbeterd, en de daling van het aantal burgerslachtoffers (een trend die zich vooral heel duidelijk vanaf mei 2008 aftekende) bleef doorgaan in 2009 en in 2010.

De geografische spreiding van het geweld en het daarbij behorende risico voor burgers is regionaal nog steeds erg verschillend. De gerapporteerde incidenten vonden vooral plaats in de vijf Centraal-Iraakse provincies waar de veiligheidssituatie voor burgers nog steeds erg problematisch blijft. In de zuidelijke provincies is de veiligheidssituatie echter sinds geruime tijd erg verbeterd en is het aantal veiligheidsincidenten en aanslagen laag. De veiligheidssituatie in de zuidelijke provincies van Irak is relatief stabiel.

Het geweld in Irak neemt nog steeds verschillende vormen aan. Het geweld werd in 2009 en in 2010 overwegend veroorzaakt door bomaanslagen van diverse aard.

In het zuiden blijft de aanwezigheid van sjiitische milities het grootste veiligheidsprobleem. Sommige sjiitische militante groeperingen pleegden kleinschalige aanslagen tegen de Amerikaanse aanwezigheid en de Iraakse veiligheidsdiensten. De vele kleine explosies (meestal "improvised explosive device" of IED's) veroorzaakten weinig slachtoffers, maar eerder materiële schade. Het aantal incidenten met IED's is sinds midden 2009 opmerkelijk gedaald.

In mei en augustus 2010 werden over heel Irak en ook in het zuiden een aantal gecoördineerde aanslagen gepleegd waarbij vele burgerslachtoffers vielen. Buiten deze sporadische aanslagen is de veiligheidssituatie in Zuid-Irak wel relatief stabiel gebleven (zie bijgevoegde SRB "Actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak dd. 17 mei 2011 en "De actuele veiligheidssituatie in Zuid-Irak" dd. 20 december 2010).

Ook UNHCR maakte reeds in april 2009 een duidelijk onderscheid tussen de veiligheidssituatie in de vijf Centraal-Iraakse provincies en de zuidelijke provincies. UNHCR riep toen rekening houdend met het reële risico op ernstige schade voor burgers in de context van het gewapend conflict nog steeds op tot het automatisch bieden van complementaire vormen van bescherming aan Irakezen uit de vijf Centraal-Iraakse provincies doch adviseerde voor Irakezen uit Zuid-Irak een beoordeling van het risico op individuele basis (zie "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of Iraqi asylum-seekers" van april 2009, p. 18-21 en Note on the Continued Applicability of the April 2009 UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Iraqi Asylum-Seekers van juli 2010).

Uit een analyse van het asielbeleid van andere Europese landen blijkt overigens dat ze actueel geen beschermingsstatus meer toekennen op basis van de algemene veiligheidssituatie in de zuidelijke provincies van Irak en dat ze de asielaanvragen op individuele basis beoordelen.

U komt uit de stad ar-Rumaytha in de provincie Muthanna in Zuid-Irak waar de algemene veiligheidssituatie actueel relatief kalm is. De veiligheidssituatie bleef er de voorbije twee jaar stabiel. Muthanna is een van de zuidelijke provincies waar het kleinste aantal incidenten voorkomen, als al melding gemaakt wordt van pogingen tot incidenten, dan worden die vaak voorkomen (zie bijgevoegde SRB "De actuele veiligheidssituatie in Zuid-Irak" dd. 20 december 2010).

U bracht zelf geen elementen aan die een ander licht werpen op bovenvermelde evaluatie van de veiligheidssituatie in de stad ar-Rumaytha, vanwaar u verklaart afkomstig te zijn.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hoger vermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers uit ar-Rumaytha in Zuid-Irak actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit ar-Rumaytha aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. Bovendien voert u zelf geen elementen aan die zouden wijzen op een individueel risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. "

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker beroept zich in een eerste en enige middel op een schending van de motiveringsplicht opgelegd door artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen; schending van artikel 57/6 en artikel 62 van de vreemdelingenwet; schending van de verplichting van de overheid om zich te informeren over alle elementen die relevant kunnen zijn voor de beoordeling van het dossier en de verplichting om uit deze feiten juiste gevolgtrekkingen af te leiden; schending van artikel 8 van EVRM en een schending van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Verzoeker meent dat het niet kan dat de ongeloofwaardigheid van zijn relaas wordt afgeleid uit het feit dat hij bepaalde zaken niet kende of niet correct wist weer te geven. Hij wijst er hierbij op dat zijn kennis louter onvolledig was en geenszins foutief. Verzoeker werpt voorts op dat zijn aanwezigheid in Bagdad blijkt uit de stempels van het visum van zijn echtgenote, mevrouw X en hun minderjarige zoon. Verzoeker wijst er in concreto op dat hij als soldaat opdrachten kreeg van zijn overste en deze, zonder vragen te stellen, diende uit te voeren én benadrukt dat hij wel degelijk perfect de biljetten en de kleur van de geldbiljetten kan benoemen. Tot slot wijst verzoeker er op dat zijn Iraakse nationaliteit niet wordt betwist en hij meent dan ook dat de "test" onmogelijk zijn asielaanvraag kan ondermijnen.

Verzoeker wijst erop dat hij zelf in België aanwezig is en hier een Belgische minderjarige zoon heeft met mevrouw X. Hij benadrukt voorts dat de band tussen een kind en zijn vader, in casu verzoeker, zich moet kunnen ontwikkelen en juridisch moet beschermd worden. Daar zijn asielaanvraag ongegrond wordt verklaard en het verblijf van verzoekers zoon en echtgenote niet ter discussie staat, meent verzoeker dat er een duidelijke inmenging is in zijn privé-leven. Voorts merkt verzoeker nog op dat ook niet mag worden getornd aan het principe van "eenheid van familie". Tot slot herinnert verzoeker aan het humanitair principe waarbij de risico's van vervolging in zijn hoofde worden geëvalueerd in geval van terugkeer naar het land van oorsprong. Verzoeker meent dan ook dat de bestreden beslissing niet afdoende is gemotiveerd daar geen rekening is gehouden met zijn specifieke toestand, zijnde de vader van een Belgisch minderjarig kind. Naar verzoekers mening houdt de bestreden beslissing een schending in van artikel 8 EVRM, artikel 57/6, artikel 62 van de vreemdelingenwet én artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen. Verzoeker verwijst tot slot naar een arrest van het Hof van Justitie, dd. 8 maart 2011 en meent dat hij, gezien hij als staatsburger van een derde staat een Belgisch kind heeft, recht heeft op verblijf.

Verzoeker meent voorts minstens in aanmerking te komen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Hij wijst erop dat het geweld de laatste tijd opnieuw enorm is toegenomen en werpt ook op dat zijn gezinsstatus niet toelaat dat hij zich zou blootstellen aan fysieke aanvallen met het risico om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging of willekeurig geweld in het kader van gewapende conflicten.

2.2. De algemene motiveringsplicht vervat in de artikelen 2 en 3 van de genoemde Wet van 29 juli 1991 alsook de specifieke motiveringsverplichting vervat in artikel 62 van de vreemdelingenwet heeft tot doel betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te geven dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.416; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent en deze bovendien aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

2.3. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de asielaanvraag van verzoeker werd afgewezen om reden dat (i) verzoeker nog zes maanden na zijn arrestatie gewacht heeft om asiel aan te vragen, (ii) verzoeker incoherente verklaringen aflegt over de duur van zijn verblijf in Irak, (iii) verzoeker geenszins aannemelijk maakt effectief een functie te hebben uitgeoefend in het leger gelet op zijn uitermate beperkte kennis over Bagdad, het Iraakse leger, de huidige milities en terroristische groeperingen en de aanwezigheid van Amerikaanse troepen in Bagdad en (iv) er actueel voor burgers in ar-Rumaytha geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c is.

2.4. Verzoekers eerste asielaanvraag werd afgewezen op 21 december 2005 door de commissaris-generaal. De beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd op 30 november 2009 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd. Verzoeker werd vervolgens op 6 november 2010 opgesloten in de gevangenis wegens slagen en verwondingen. Slechts op 17 mei 2011, zes maanden na zijn opsluiting diende verzoeker een tweede asielaanvraag in. Een dergelijke houding is niet verenigbaar met een gegronde vrees voor vervolging en relativeert op ernstige wijze de ingeroepen vrees voor vervolging. Dit motief uit de bestreden beslissing wordt niet betwist, het blijft bijgevolg onverminderd overeind en wordt beschouwd als zijnde hier hernomen.

2.5. Verzoekers tweede asielaanvraag berust op de problemen die hij zou hebben ondervonden nadat hij, in juli 2009, bij het Iraakse leger is beginnen werken als soldaat. Niet enkel blijkt verzoekers kennis van het Iraakse leger ondermaats, hij legt bovendien vage en incoherente verklaringen af met betrekking tot de inhoud van zijn functie. Zo blijkt verzoeker er niet in te slagen de algemene structuur van het Iraaks leger te geven. Hij kon de rangen van Iraakse leger niet volledig geven en vermeldde slechts 7 van de 16 rangen correct. Hij is zelfs niet in staat de rang en naam van de officier verantwoordelijk voor zijn eigen 'liwa' te geven en verklaarde dat wanneer hij aankwam op het hoofdkwartier in Bab al Mo'adham, hij gewoon kon binnengaan hetgeen volstrekt ongeloofwaardig is rekening houdend met de huidige Iraakse context waarbij leden en locaties van het veiligheidsapparaat belangrijke doelwitten vormen voor milities en terroristische groeperingen zodat het niet aannemelijk is dat er geen enkele controle zou gebeuren van personen die een legerhoofdkwartier betreden. Met betrekking tot de inhoud van zijn functie bij het leger verklaarde verzoeker enerzijds gezamenlijke opdrachten uit te voeren, maar bleek hij anderzijds niet in staat te antwoorden op de vraag met welke eenheden hij deze gezamenlijke opdrachten dan wel uitvoerde. Ook verklaarde verzoeker een vijftiental à twintigtal keer plaatsen afgesloten te hebben waar aanslagen gebeurd waren maar slaagde er niet in deze aanslagen concreet te situeren in de tijd. Verzoeker verklaarde viermaal een belangrijke functionaris te hebben moeten begeleiden en beschermen maar slaagt er niet in te antwoorden op de vragen wie hij dan wel moest begeleiden en beschermen of hoe de motorcade van lijfwachten, politie en leger georganiseerd is. Verzoeker legt een fotokopie neer van zijn legerkaart maar blijft in gebreke het originele exemplaar neer te leggen. De Raad hecht geen bewijswaarde aan kopieën omdat deze door knip- en plakwerk gemakkelijk te fabriceren zijn. (RvS, 24 maart 2005, nr. 142.624; RvS, 25 juni 2004, nr. 133.135).

Verzoeker maakt derhalve geenszins aannemelijk effectief een functie in het leger te hebben uitgeoefend tussen juli 2009 en februari 2010. Aangezien deze functie de kern van het asielse relaas uitmaakt kan er geen geloof worden gehecht aan verzoekers vluchtrelaas.

2.6. Voor zover verzoeker de schending van artikel 8 EVRM al op ontvankelijke wijze inroept, wordt de schending ervan niet dienstig aangevoerd tot staving van onderhavig beroep tegen de beslissing van de commissaris-generaal waarbij, zonder een terugleidingsmaatregel te nemen, uitsluitend over de hoedanigheid van vluchteling van betrokkene en over het al dan niet toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus uitspraak wordt gedaan (vgl. RvS 30 september 2008, nr. 186.661; RvS 12 maart 2008, nr. 180.930). Een verwijzing naar het arrest van het Hof van Justitie kan om dezelfde reden evenmin dienstig worden aangevoerd. Indien verzoeker zich in België wenst te vestigen in het kader van een gezinshereniging dient hij beroep te doen op de hiertoe geëigende procedure.

2.7. Wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus heeft de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht opgemerkt dat verzoeker afkomstig is uit ar-Rumaytha, provincie Muthanna, Zuid-Irak. Uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat de veiligheidssituatie in Zuid-Irak relatief stabiel is gebleven. Uit de beschikbare informatie blijkt ook dat wat betreft de veiligheidssituatie in ar-Rumaytha deze actueel relatief kalm is. De veiligheidssituatie bleef er de voorbije twee jaar stabiel; Muthanna blijkt bovendien één van de zuidelijke provincies te zijn waar het kleinste aantal incidenten voorkomen. Op basis van de beschikbare informatie aangaande de veiligheidssituatie kon de commissaris-generaal dan ook terecht besluiten dat er actueel voor burgers uit ar-Rumaytha geen reëel risico op ernstige schade bestaat in de zin van artikel 48/4 §2 c van de vreemdelingenwet.

2.8. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 juncto artikel 48/3 van de vreemdelingenwet noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien juli tweeduizend en elf door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

A. VAN ISACKER